

Diumenge 1 (A) de Quaresma

Text de l'Evangelí (Mt 4,1-11): En aquell temps, l'Esperit va conduir Jesús al desert perquè el diable el temptés. Jesús dejunà quaranta dies i quaranta nits, i al final tenia fam. El temptador se li acostà i li digué: «Si ets Fill de Déu, digues que aquestes pedres es tornin pans». Però Ell li va respondre: «L'Escriptura diu: ‘L'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu’».

Llavors el diable se l'enduu a la ciutat santa, el posa dalt de tot del temple i li diu: «Si ets Fill de Déu, tira't daltabaix. Diu l'Escriptura: ‘Donarà ordre als seus àngels, i et duran a les palmes de les mans perquè els teus peus no ensopeguin amb les pedres’». Jesús li contestà: «També diu l'Escriptura: ‘No temptis el Senyor, el teu Déu’».

Després el diable se l'enduu dalt d'una muntanya molt alta, li mostra tots els reialmes del món i la seva glòria i li diu: «Et donaré tot això si et prosternes i m'adores». Li diu Jesús: «Vés-te'n, Satanàs! Diu l'Escriptura: ‘Adora el Senyor, el teu Déu, dóna culte a Ell tot sol’». Llavors el diable el va deixar, i vingueren uns àngels i el servien».

«L'Esperit va conduir Jesús al desert perquè el diable el temptés»

Mn. Antoni BALLESTER i Díaz
(Camarasa, Lleida, Espanya)

Avui celebrem el primer diumenge de Quaresma, i aquest temps litúrgic “fort” és un camí espiritual que ens mena a participar del gran misteri de la mort i de la

resurrecció del Crist. Ens diu Joan Pau II que «cada any, la Quaresma ens proposa un temps propici per tal d'intensificar la pregària i la penitència, i amb vista a obrir el cor a l'acollida dòcil de la voluntat divina. Ella ens invita a recórrer un itinerari espiritual que ens prepara a reviure el gran misteri de la mort i resurrecció de Jesucrist, abans de res mitjançant l'escolta assídua de la Paraula de Déu i la pràctica més intensa de la mortificació, gràcies a la qual podem ajudar amb major generositat al proïsme necessitat».

La Quaresma i l'Evangelí d'avui ens ensenyen que la vida és un camí que ens ha de portar al cel. Però, per tal d'ésser mereixedors d'ell, hem de ser provats per les temptacions. «L'Esperit va conduir Jesús al desert perquè el diable el temptés» (Mt 4,1). Jesús volgué ensenyar-nos, en permetre ser temptat, com hem de lluitar i vèncer en les nostres temptacions: amb la confiança en Déu i en l'oració, amb la gràcia divina i amb la fortalesa.

Les temptacions poden ser descrites com els “enemics de l'ànima”. En concret, es resumeixen i concreten en tres aspectes. En primer lloc, “el món”: «Digues que aquestes pedres es tornin pans» (Mt 4,3). Suposa viure solament per a tenir coses.

En segon lloc, “el dimoni”: «Si et prosternes i m'adores» (Mt 4,9). Es manifesta en l'ambició de poder.

I, finalment, “la carn”: «Tira't daltabaix» (Mt 4,6), la qual cosa significa posar la confiança en el cos. Tot això és millor expressat per sant Tomàs d'Aquino tot dient que «la causa de les temptacions són les causes de les concupiscències: el goig de la carn, l'afany de glòria i l'ambició de poder».

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

-

«Jesús en el desert va vèncer el seu adversari amb les paraules de la Llei, no amb el vigor del seu braç. Ha vençut perquè nosaltres siguem vencedors de la mateixa manera» (Sant Lleó el Gran)

-

«No podem sostenir una espiritualitat que oblidi el Déu totpoderós i creador. D'aquesta manera, acabaríem adorant altres poders del món, o ens col·locaríem en el lloc del Senyor, fins pretendre trepitjar la realitat creada per Ell sense conèixer límits» (Francesc)

•

«Jesús és el nou Adam, que es manté fidel allí on el primer va sucumbir a la temptació. Jesús duu a terme perfectament la vocació d'Israel: al revés d'aquells que antigament havien provocat Déu durant quaranta anys al desert, el Crist es revela com el Servidor de Déu totalment obedient a la voluntat divina. Amb això, Jesús és el vencedor del diable: 'ha lligat l'home fort' per arrabassar-li el botí (Mc 3,27). La victòria de Jesús sobre el temptador al desert anticipa la victòria de la passió, obediència suprema del seu amor filial al Pare» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 539)